

USNESENÍ SOUDU (čtvrtého senátu)

31. ledna 2006^{*}

Ve věci T-48/03,

Schneider Electric SA, se sídlem v Rueil-Malmaison (Francie), původně zastoupená A. Wincklerem, M. Pittiem a É. de La Serre, advokáty, dále M. Pittiem a A. Wincklerem,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, původně zastoupené P. Oliverem a F. Lelièvrem, dále M. Oliverem a O. Beynet, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení, jednak rozhodnutí Komise ze dne 4. prosince 2002 o zahájení fáze důkladného přezkumu spojení společností Schneider a Legrand

^{*} Jednací jazyk: francouzština.

(věc COMP/M.2283 – Schneider/Legrand II), a jednak rozhodnutí Komise ze dne 13. prosince 2002 o ukončení kontrolního řízení ohledně tohoto spojení,

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (čtvrtý senát),**

ve složení H. Legal, předseda, P. Mengozzi a I. Wiszniewska-Białecka, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- ¹ V souladu s nařízením Rady (EHP) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989, o kontrole spojování podniků [Úř. věst. 395, s. 1; opraveno v Úř. věst. L 257, s. 31; Zvl. vyd. 08/01, s. 31, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1310/97 ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 180, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 164), dále jen „nařízení č. 4064/89“], společnosti Schneider Electric SA (dále jen „Schneider“ nebo „žalobkyně“) a Legrand SA, dva podniky usazené ve Francii a činné v odvětví distribuce elektřiny, oznámily Komisi dne 16. února 2001 návrh společnosti Schneider na podání veřejné nabídky výměny akcií ohledně všech cenných papírů společnosti Legrand (dále jen „Spojení“).

- 2 Podle bodu 1.7 dopisu ze dne 12. ledna 2001, který si vyměnili předsedové obou společností:

„[...]

Společnosti [Schneider] a Legrand se budou co nejvíce snažit o to, aby v nejkratších lhůtách obdržely povolení Evropské komise, a budou kromě toho dodržovat v rámci přezkumného řízení ohledně spojování společností [Schneider] a Legrand [vedeného] Evropskou komisí, následující zásady:

[...]

- iv) předseda správní rady společnosti Legrand se osobně zapojí do vypracování všech řešení navržených Evropské komisí, obzvláště za předpokladu, že by předpokladem povolení Spojení Komisí bylo omezení investic,
- v) všechny závazky týkající se společnosti Legrand, ať jsou jakékoliv, a zejména všechny závazky k omezení investic týkající se jednoho nebo několika aktiv (včetně majetkových účastí) vlastněných společnostmi Legrand nebo jakoukoliv z jejích dceřiných společností, nemohou být navrženy nebo schváleny jakoukoliv ze společností bez souhlasu předsedů správní rady společností Schneider a Legrand v duchu hledání vyváženého řešení ohledně omezení investic mezi oběma skupinami.

[...]“

- 3 Dne 30. března 2001 zahájila Komise fázi důkladného přezkumu Spojení podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89.
- 4 Vzhledem k tomu, že čl. 7 odst. 3 nařízení č. 4064/89 umožňuje uskutečnění oznámených veřejných nabídek na výměnu, pokud nejsou vykonávána hlasovací práva spojená s nabývanými akciemi, podala společnost Schneider svou veřejnou nabídku na výměnu akcií dne 21. června 2001 a uzavřela ji dne 25. července následujícího roku.
- 5 Dne 6. srpna 2001 zveřejnila komise pro cenné papíry konečný výsledek veřejné nabídky podané společností Schneider na výměnu akcií společnosti Legrand. Společnost Schneider poté nabyla 98,7 % akcií společnosti Legrand, aniž by však mohla vykonávat odpovídající hlasovací práva.
- 6 Poté, co Komise dvakrát zamítla nápravná opatření, která navrhla společnost Schneider za účelem dosažení slučitelnosti Spojení se společným trhem, prohlásila rozhodnutím ze dne 10. října 2001, přijatým na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 4064/89, Spojení za neslučitelné se společným trhem (dále jen „rozhodnutí o neslučitelnosti“).
- 7 Na základě návrhu předloženého společností Schneider dne 22. listopadu 2001 přijala Komise dne 4. prosince 2001 rozhodnutí povolující společnosti Schneider na základě čl. 7 odst. 4 nařízení č. 4064/89 vykonávat hlasovací práva spojená s účastí ve společnosti Legrand prostřednictvím zmocněnce jmenovaného společností Schneider a za podmínek stanovených mandátní smlouvou schválenou Komisí.
- 8 Dne 10. prosince 2001 podepsaly společnost Schneider a Salustro Reydel Management, jako zmocněnec, mandátní smlouvu.

- 9 Dne 13. prosince 2001 podala společnost Schneider k Soudu žalobu na neplatnost proti rozhodnutí o neslučitelnosti (věc T-310/01).
- 10 Jelikož rozhodnutí o neslučitelnosti bylo vydáno po provedení spojení obou podniků, přijala Komise dne 30. ledna 2002, na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 4064/89 rozhodnutí, kterým požadovala oddělení společnost Schneider od společnosti Legrand ve lhůtě devíti měsíců, která uběhla dne 5. listopadu 2002, aniž by se společnost Schneider mohla zvláště oddělit od určitých činností společnosti Legrand (dále jen „rozhodnutí o rozdělení“).
- 11 Dne 18. března 2002 podala společnost Schneider žalobu na neplatnost rozhodnutí o rozdělení (věc T-77/02) a návrh na odklad vykonatelnosti téhož aktu (věc T-77/02 R).
- 12 V důsledku jednání o předběžném opatření dne 23. dubna 2002 připustila Komise na návrh společnosti Schneider prodloužení lhůty stanovené pro provedení rozdělení obou podniků až do dne 5. února 2003.
- 13 V důsledku toho upustila společnost Schneider od svého návrhu na odklad vykonatelnosti rozhodnutí o rozdělení.
- 14 Společnost Schneider připravila postup převodu, který se měl provést v případě zamítnutí jejích žalob, protože měla za to, že není možné prodloužit dobu nejistoty ohledně postavení společnosti Legrand tak, aby přesáhla den 10. prosince 2002.

- 15 Dne 26. července 2002 uzavřela společnost Schneider spolu s konsorciem tvořeným společnostmi Wendel Investissements a Kohlberg Kravis Roberts & Co. (dále jen „konsorcium Wendel/KKR“) smlouvu o převodu společnosti Legrand (dále jen „smlouva o převodu“). Tato smlouva, která měla být vykonána nejpozději dne 10. prosince 2002, obsahovala ustanovení umožňující společnosti Schneider až do dne 5. prosince 2002 vypovědět smlouvu o převodu za předpokladu, že by Soud zrušil rozhodnutí o neslučitelnosti, a to za zaplacení odškodného v souvislosti s výpovědí v maximální výši 180 milionů euro.
- 16 Dne 12. září 2002 oznámila společnost Schneider Komisi svůj návrh na převod.
- 17 Dne 14. října 2002 prohlásila Komise navržený převod za slučitelný se společným trhem.
- 18 Rozsudkem ze dne 22. října 2002, Schneider Electric v. Komise (T-310/01, Recueil, s. II-4071, dále jen „rozsudek Schneider I“), Soud zrušil rozhodnutí o neslučitelnosti.
- 19 V bodech 464 a 465 rozsudku Schneider I Soud upřesnil :

„464 Podle článku 233 ES je Komise povinna [...] přijmout opatření ohledně výkonu tohoto rozsudku o zrušení.

465 Tato opatření k výkonu rozsudku musí respektovat důvody, které představují nezbytnou oporu výroku rozsudku (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna

1988, Asteris a další v. Komise, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Recueil, s. 2181, bod 27). Relevantní důvody tohoto rozsudku zejména implikují – za předpokladu, že bude znovu zahájen přezkum slučitelnosti [Spojení] –, že společnost Schneider bude schopna ve vztahu k dotčeným národním sektorovým trhům, ohledně kterých nebyla tímto rozsudkem zrušena ekonomická analýza obsažená v [rozhodnutí o neslučitelnosti], a sice francouzským sektorovým trhům, užitečně uplatnit svoji obranu a případně navrhnout nápravná opatření odpovídající na námitky, které Komise přijala a dříve upřesnila.“

- 20 Rozsudkem ze dne 22. října 2002, Schneider Electric v. Komise (T-77/02, Recueil, s. II-4201, dále jen „rozsudek Schneider II“), Soud následně zrušil rozhodnutí o rozdělení, protože představovalo prováděcí opatření zrušeného rozhodnutí o neslučitelnosti.
- 21 Komise zveřejnila v *Úředním věstníku Evropských společenství* oznámení o znovuzahájení kontrolního řízení ohledně Spojení (Úř. věst. 2002, C 279, s. 22). Toto oznámení upřesnilo, že podle čl. 10 odst. 5 nařízení č. 4064/89 začnou lhůty pro přezkum běžet ode dne 23. října 2002, který následuje po dni vyhlášení rozsudku zrušujícího rozhodnutí o neslučitelnosti ve věci T-310/01. Komise rovněž po předběžném přezkumu uvedla, aniž tím bylo dotčeno její konečné rozhodnutí v tomto bodě, že Spojení může spadat do působnosti nařízení č. 4064/89, a vyzvala dotčené třetí osoby, aby jí zaslaly svá případná vyjádření ke Spojení.
- 22 Dopisem ze dne 13. listopadu 2002 Komise informovala společnost Schneider, že Spojení může narušovat hospodářskou soutěž na francouzských sektorových trzích z důvodu významného překrývání podílů na trhu společností Schneider a Legrand, ukončení jejich soutěžení, významu ochranných známek vlastněných zúčastněnými podniky, moci entity tvořené společností Schneider a Legrand nad velkoobchodníky a toho, že žádný soutěžitel nemohl vykonávat konkurenční tlak, který vykonávala společnost Legrand před provedením Spojení.

- 23 Dne 14. listopadu 2002 společnost Schneider předložila Komisi návrh na nápravná opatření určená k odstranění překrývání činností mezi společnostmi Schneider a Legrand na dotčených francouzských sektorových trzích.
- 24 Komise zahájila u soutěžitelů a zákazníků společnosti Schneider průzkum trhu směřující ke zjištění dosahu navržených nápravných opatření. Konečné datum pro odpovědi na dotazníky zaslané v rámci tohoto průzkumu bylo stanoveno na den 22. listopadu 2002.
- 25 Dopisem ze dne 25. listopadu 2002 oznámila společnost Schneider Komisi, že s přihlédnutím k nepřezkoumání účinků Spojení na jednotlivých trzích, zůstávají námitky předložené Komisi v jejím dopise ze dne 13. listopadu 2002 neurčité povahy a dosahu a nijak necharakterizují existenci protisoutěžního účinku na dotčené trhy. Kromě toho obecné úvahy vznesené Komisí byly popřeny skutečností. Společnost Schneider tedy navrhla odmítnutí námitek vyjádřených Komisí.
- 26 Společnost Schneider doplnila svá nápravná opatření novými návrhy ze dne 27. a následně 29. listopadu 2002.
- 27 Rozsudkem ze dne 29. listopadu 2002 v rámci řízení o předběžném opatření, ve kterém se rozhodovalo o odvolání proti rozhodnutí soudce příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních obchodního soudu Nanterre, určil odvolací soud Versailles, že návrhy na převod vznesené společností Schneider nebyly předloženy k předchozímu odsouhlasení předsedou společnosti Legrand, což porušuje ustanovení bodu 1.7 dopisu ze dne 12. listopadu 2001, uvedeného v bodě 2 výše. Odvolací soud tedy nařídil společnosti Schneider vzít zpět návrhy na převod, které nebyly schváleny předsedou společnosti Legrand.

- 28 Dopisem ze dne 29. listopadu 2002 informovala Komise společnost Schneider, že navržená nápravná opatření nejsou dostatečná pro odstranění všech problémů postihujících hospodářskou soutěž, které vyvolalo Spojení, z důvodu přetrvávajících pochybností ohledně uskutečnitelnosti a samostatnosti převáděných činností, jakož i z toho důvodu, že nápravná opatření nejsou schopna vytvořit soutěžní prostředí schopné čelit postavení entity tvořené společnostmi Schneider a Legrand.
- 29 Dopisem ze dne 2. prosince 2002 společnost Schneider vytýkala Komisi, že zpochybnila uskutečnitelnost navržených nápravných opatření a jejich schopnost zajistit zachování soutěžního prostředí na dotčených francouzských trzích. Ve velmi pokročilé fázi, do níž se řízení dostalo, není podle společnosti Schneider pokračování diskusí kvůli stanovisku Komise realistické. V důsledku toho, za účelem ukončení nejistoty, které byly vystaveny společnosti Schneider a Legrand již více než rok, oznámila společnost Schneider Komisi, že se rozhodla prodat společnost Legrand konsorciu Wendel/KKR.
- 30 Společnost Schneider potvrdila Komisi faxem ze dne 3. prosince 2002, že se rozhodla prodat společnost Legrand konsorciu Wendel/KKR. Při této příležitosti společnost Schneider upřesnila, že v souladu s ustanovením kupní smlouvy ze dne 26. července 2002, tento prodej s sebou nenese žádnou iniciativu z její strany a měl by se uskutečnit dne 10. prosince 2002.
- 31 Dopisem ze dne 4. prosince 2002 Komise potvrdila společnosti Schneider, že ve fázi, v jaké se řízení nacházelo, její návrhy nápravných opatření neumožňovaly vyvrátit vyvolané vážné pochybnosti o slučitelnosti Spojení se společným trhem, z důvodu jeho účinků na některé z francouzských sektorových trhů. Komise tedy prohlásila, že zahajuje fázi důkladného přezkumu Spojení na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89.

- 32 Dne 10. prosince 2002 převedla společnost Schneider své podíly ve společnosti Legrand na konsorcium Wendel/KKR.
- 33 Jelikož měla za to, že společnost Schneider již nekontroluje společnost Legrand a že kontrolní řízení ohledně Spojení je již tedy bezpředmětné, informovala Komise společnost Schneider o ukončení tohoto řízení dopisem ze dne 13. prosince 2002.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 34 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 10. února 2003 podala společnost Schneider projednávanou žalobu.
- 35 Dne 16. dubna 2003 podala Komise námitku nepřipustnosti žaloby na základě článku 114 jednacího řádu Soudu.
- 36 Společnost Schneider předložila svá vyjádření k této námitce dne 18. června 2003.
- 37 Návrhem došlým dne 10. října 2003 a zapsaným do rejstříku pod číslem T-351/03, podala kromě toho společnost Schneider žalobu na náhradu škody, údajně utrpěné z důvodu protiprávností formálně zjištěných Soudem v rozsudku Schneider I, jejichž účinky byly posíleny vadami, kterými bylo dotčeno správní řízení znovu zahájené Komisí v důsledku rozsudků Schneider I a Schneider II.

38 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- prohlásil žalobu za přípustnou;
- zrušil rozhodnutí obsažené v dopise Komise ze dne 4. prosince 2002 o zahájení fáze důkladného přezkumu uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89, jakož i rozhodnutí obsažené v dopise Komise ze dne 13. prosince 2002, které informuje společnost Schneider o ukončení kontrolního řízení ohledně Spojení;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

39 Komise navrhuje, aby Soud:

- odmítl žalobu jako nepřípustnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

40 Podle článku 114 jednacího řádu, požaduje-li to, jako v projednávaném případě, některý účastník řízení, vydá Soud rozhodnutí o nepřípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. V souladu s odstavcem 3 téhož článku, nerozhodne-li Soud jinak, projedná se návrh ústně. V projednávaném případě Soud na základě písemností

a vysvětlení poskytnutých během písemné části řízení účastníky řízení pokládá věc za dostatečně objasněnou. Soud, který disponuje všemi skutečnostmi potřebnými k rozhodnutí, se v důsledku toho rozhodl, že není namístě vyslechnout ústní vysvětlení účastníků řízení.

K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje k současnému zrušení dvou napadených aktů

41 Soud úvodem poznamenává, že žalobkyně může v zásadě napadnout, jako v projednávaném případě, dva akty v jedné a téže žalobě (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1959, Nold v. Haute Autorité, 18/57, Recueil, s. 89).

42 Z toho vyplývá, že tato žaloba je přípustná v rozsahu, v němž směřuje k současnému zrušení dvou dotčených aktů.

K opodstatněnosti námitky nepřipustnosti

43 Na podporu své námitky nepřipustnosti Komise uplatňuje jednak, že dva napadené akty nemohou být předmětem žaloby na neplatnost, a jednak, že žalobkyně nemá žádný právní zájem na podání žaloby na neplatnost.

44 V tomto ohledu je úvodem třeba poznamenat, že podle ustálené judikatury jsou akty, proti kterým může fyzická nebo právnická osoba podat žalobu podle čl. 230 odst. 4 Smlouvy o ES, pouze akty s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a které podstatným způsobem mění jeho právní postavení (viz

usnesení Soudu ze dne 30. dubna 2003, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, T-167/01, Recueil, s. II-1873, bod 46 a v něm uvedená judikatura).

- 45 Pokud jde o akty nebo rozhodnutí, jež jsou přijímány v několika fázích interního řízení, jsou za napadnutelné akty považována jen ta opatření, která vyjadřují konečné stanovisko orgánu na konci tohoto řízení, s vyloučením mezitímních opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí a jejichž protiprávnost může být účinně napadena v rámci žaloby směřující proti tomuto konečnému rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, body 10 až 12, a rozsudek Soudu ze dne 27. června 1995, Guérin automobiles v. Komise, T-186/94, Recueil, s. II-1753, bod 39).
- 46 Navíc fyzická nebo právnická osoba má právní zájem na podání žaloby proti aktu pouze tehdy, pokud zrušení tohoto aktu může mít samo o sobě právní následky (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie v. Komise, 53/85, Recueil s. 1965, bod 21).
- 47 Je tedy namístě zkoumat, zda jsou dvěma napadenými akty dotčeny zájmy žalobkyně tím, že mění podstatným způsobem její právní situaci a jako takové představují akty nepříznivě zasahující do jejího právního postavení.

K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí ze dne 4. prosince 2002 o zahájení fáze důkladného přezkumu Spojení

— Argumenty účastníků řízení

- 48 Komise tvrdí, že podle předběžného stanoviska přijatého Komisí na základě nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81]

a [82] Smlouvy o ES (Úř. věst. 1962, 13, s. 204) (rozsudek Soudu ze dne 7. března 2002, *Satellimages TV5 v. Komise*, T-95/99, Recueil, s. II-1425), má napadený akt pouze prozatímní charakter v rozsahu, v němž potvrzuje pochybnosti o slučitelnosti Spojení se společným trhem, a zahajuje v důsledku toho fázi důkladného přezkumu na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89.

49 Napadený akt se tak odlišuje od některých závazných konečných aktů, kterými Komise rozhoduje o použitelnosti nařízení č. 4064/89 (rozsudek Soudu ze dne 24. března 1994, *Air France v. Komise*, T-3/93, Recueil, s. II-121), právních pravidlech Společenství v oblasti hospodářské soutěže (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 1978, *BP v. Komise*, 77/77, Recueil, s. 1513, a rozsudek Soudu ze dne 22. března 2000, *Coca-Cola v. Komise*, T-125/97 a T-127/97, Recueil, s. II-1733) nebo režimu Společenství v oblasti státních podpor (rozsudky Soudního dvora ze dne 30. června 1992, *Španělsko v. Komise*, C-312/90, Recueil, s. I-4117, a ze dne 9. října 2001, *Itálie v. Komise*, C-400/99, Recueil, s. I-7303).

50 Prodloužení odkladu uskutečňování Spojení a povinnost podniků spolupracovat s Komisí, které nezbytně vyplývají ze zahájení fáze důkladného přezkumu, představují pouze důsledek obdobných účinkům procesního aktu, a není jimi tedy, kromě její procesní situace, dotčena právní situace žalobkyně (výše uvedený rozsudek *IBM v. Komise*, bod 17).

51 Společnost Schneider neprávem tvrdila, že omezení uložená smlouvou o převodu společnosti Legrand ze dne 26. července 2002 přeměnila napadený akt v rozhodnutí o zákazu Spojení. Jednak je povaha aktu určena jeho právním základem, a nikoliv zvláštními okolnostmi každého případu. Kromě toho společnost Schneider uzavřela dotčenou smlouvu zcela svobodně, protože lhůta, jíž společnost Schneider ještě disponovala pro výkon rozhodnutí o rozdělení, měla uplynout dne 5. února 2003.

- 52 I když Komise oznámila společnosti Schneider, že musí pokračovat s přípravou na převod společnosti Legrand bez ohledu na podání žaloby na neplatnost rozhodnutí o zákazu (věc T-310/01) a rozhodnutí o rozdělení (věc T-77/02), nebyla proto ještě společnost Schneider nucena uzavřít smlouvu o převodu před vyhlášením dotčených rozsudků, které bylo očekáváno v září nebo říjnu 2002. Navíc společnost Schneider mohla zajisté podřídit prodej společnosti Legrand odkládací podmínce vydání konečného rozhodnutí Komise, které konstatuje slučitelnost Spojení se společným trhem.
- 53 Konečně se Komise táže, jak si mohla žalobkyně zachovat právní zájem na podání žaloby proti napadenému aktu, když se již před jeho přijetím zúčastněná osoba sama neodvolatelně vzdala Spojení tím, že přistoupila k definitivnímu převodu společnosti Legrand, aniž by si nad ní ponechala kontrolu.
- 54 Společnost Schneider namítá, že napadený akt, nezávisle na své kvalifikaci jako procesní akt nebo rozhodnutí, měl za účinek nejenom zahájení fáze důkladného přezkumu slučitelnosti Spojení se společným trhem, ale rovněž konečný závěr o použitelnosti nařízení č. 4064/89 na Spojení, zákaz jakéhokoliv konkludentního povolení tohoto Spojení, odklad uskutečňování Spojení na dodatečné období minimálně čtyř měsíců, uložení oznamujícím stranám povinnosti spolupráce s Komisí v průběhu důkladného šetření a konečně obsahoval omezující a chybná opatření k výkonu rozsudků Schneider I a Schneider II.
- 55 Po více než roce a půl nejistoty a značného množství návrhů nápravných opatření zbavil napadený akt žalobkyni zejména perspektivy převzetí kontroly nad společností Legrand v rozumné lhůtě. Zachování odkladu uskutečňování Spojení mělo škodlivý následek už tím, že zachovalo ve vedení společnosti Legrand představenstvo, které mělo osobní zájmy v přímém konfliktu se zájmy akcionářů.

- 56 Smlouva o převodu zavazovala společnost Schneider, aby vykonala své právo na vypovězení smlouvy nejpozději dne 5. prosince 2002, což byl ve skutečnosti poslední den lhůty, kterou disponovala Komise pro přijetí rozhodnutí založeného na čl. 6 odst. 1 nařízení č. 4064/89. Vzhledem k tomu, že Komise při přezkumu smlouvy o převodu věděla o tomto mezním datu a o značné výši odškodnění, nemohla ignorovat, že napadený akt, přijatý dne 4. prosince 2002, měl za účinek definitivní zákaz uskutečnění Spojení.
- 57 Účinky napadeného aktu tak byly srovnatelné s účinky rozhodnutí, která s sebou nesou, v oblasti státní podpory, pozastavení platby financování a zákaz, aby stát, který je adresátem rozhodnutí, zaplatil navržené podpory dříve, než řízení dospěje ke konečnému rozhodnutí.
- 58 Konečně má společnost Schneider za to, že přes upuštění od Spojení, ke kterému ji přinutila Komise, její právní zájem na požadování zrušení sporného aktu beze změny trvá. Společnost Schneider se vzdala výkonu ustanovení o předčasné výpovědi smlouvy o převodu pouze proto, že již věděla, že Komise přijala rozhodnutí, které již *de facto* pokud ne *de iure* zakazovalo Spojení.

— Závěry Soudu

- 59 Podle čl. 10 odst. 5 nařízení č. 4064/89, pokud Soudní dvůr vydá rozsudek, který zruší zcela nebo zčásti rozhodnutí přijaté Komisí podle tohoto nařízení, začnou lhůty stanovené uvedeným nařízením běžet znovu ode dne vyhlášení rozsudku.

- 60 Podle odstavce 6 téhož článku, pokud Komise nepřijme rozhodnutí podle čl. 6 odst. 1 písm. b) nebo c), nebo podle čl. 8 odst. 2 nebo 3, ve lhůtách stanovených v odstavcích 1 a 3 čl. 10, má se za to, že spojení je slučitelné se společným trhem, aniž je dotčen článek 9.
- 61 Z toho vyplývá, že ode dne 22. října 2002, dne vyhlášení rozsudku, kterým se ruší rozhodnutí o neslučitelnosti, jež bylo předmětem žaloby ve věci T-310/01, začaly předepsané lhůty použitelné na kontrolu spojování podniků běžet znovu ve vztahu ke Spojení.
- 62 Následkem toho disponovala Komise ode dne 22. října 2002 buď lhůtou jednoho měsíce nebo šesti týdnů pro zahájení řízení podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 4064/89, nebo lhůtou čtyř měsíců pro přijetí rozhodnutí podle čl. 8 odst. 3 před tím, než došlo k přijetí konkludentního rozhodnutí o slučitelnosti Spojení ve prospěch oznamujících podniků.
- 63 Komise, když přijala dne 4. prosince 2002 rozhodnutí zahájit na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89 fázi důkladného přezkumu Spojení, se domnívala, že v důsledku vyhlášení rozsudku o zrušení bylo namíste pokračovat v řízení od fáze původního přezkumu oznámení.
- 64 Taková volba se nemohla v okolnostech projednávaného případu dotknout situace oznamujících podniků jinak než z titulu nezbytných důsledků provedení nařízení Rady č 4064/89.

- 65 Především, i kdyby totiž Komise zvolila jinou domněnku uvedenou v bodě 62 výše a měla za to, že zrušení rozhodnutí o neslučitelnosti s sebou neslo pokračování v řízení od fáze důkladného přezkumu, aniž by bylo v tomto ohledu nezbytné nové rozhodnutí o zahájení řízení, svědčila by v její prospěch předepsaná lhůta čtyř měsíců před přijetím jejího rozhodnutí, s přihlédnutím k případným odkladům.
- 66 Přitom mezní datum, ke kterému musela být provedena smlouva týkající se převodu společnosti Legrand na konsorcium Wendel/KKR, bylo smluvně stanoveno na den 10. prosince 2002, což je o mnohem dříve než datum uplynutí lhůty čtyř měsíců, která začala běžet od vyhlášení zrušujícího rozsudku.
- 67 V důsledku toho napadené rozhodnutí, i když mělo za účinek, že lhůta čtyř měsíců začala běžet až ode dne 4. prosince 2002, a nikoliv již dříve ode dne 22. října, nemohlo podstatným způsobem změnit situaci společnosti Schneider ve vztahu ke lhůtám, které musely být v řízení dodrženy, pokud se vychází ze dne 10. prosince 2002.
- 68 Časový sled skutečností následujících po zrušení rozhodnutí o neslučitelnosti dále ukazuje, že napadené rozhodnutí se nemohlo jinak dotknout právní situace žalobkyně.
- 69 Společnost Schneider již totiž po vyhlášení rozsudku Schneider II nebyla povinna vykonat rozhodnutí o rozdělení ze dne 30. ledna 2002, zrušené v důsledku zrušení

rozhodnutí o neslučitelnosti Spojení rozsudkem Schneider I, k němuž představovalo rozhodnutí o rozdělení prováděcí opatření.

- 70 Kromě toho je věcí společnosti Schneider, aby poté, co Komise znovu zahájila kontrolní řízení ohledně Spojení a na základě výtek, které Komise dříve upřesnila, navrhla orgánu převody aktiv, které by mohly učinit Spojení slučitelné se společným trhem ve vztahu k dotčeným národním sektorovým trhům, ohledně kterých nebyla Soudem zrušena ekonomická analýza obsažená v rozhodnutí o neslučitelnosti, a sice francouzským sektorovým trhům (viz bod 19 výše).
- 71 To je ostatně to, co v odpovědi na dopis Komise ze dne 13. listopadu 2002, který upřeshňoval námitky Komise, učinila žalobkyně, když navrhla dne 14. listopadu a poté dne 27. a 29. listopadu 2002 nápravná opatření určená k zabránění překrývání dotčených trhů (viz body 22, 23 a 26 výše).
- 72 Společnost Schneider nicméně informovala Komisi dopisem ze dne 2. prosince 2002 o svém rozhodnutí prodat společnost Legrand konsorciu Wendel/KKR, čímž se vzdala uplatnění ustanovení o předčasné výpovědi smlouvy o převodu. Společnost Schneider potvrdila Komisi své rozhodnutí faxem ze dne 3. prosince 2002 a upřesnila při této příležitosti, že prodej společnosti Legrand konsorciu Wendel/KKR s sebou nenese žádnou iniciativu ze strany společnosti Schneider.
- 73 Společnost Schneider se tak před samotným přijetím napadeného aktu spontánně rozhodla prodat společnost Legrand konsorciu Wendel/KKR, čímž sama učinila pokračování kontrolního řízení ohledně Spojení bezpředmětným.

74 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemohla mít žádný vliv na upuštění od Spojení vzhledem k tomu, že se převod stal ještě před přijetím napadeného rozhodnutí na základě rozhodnutí jí samotné neodvolatelný.

75 Pro účely tohoto sporu jsou okolnosti, že podle svého názoru byla společnost Schneider nucena k převodu společnosti Legrand podmínkami uloženými Komisí nebo že společnost Schneider nemohla za neexistence souhlasu předsedy společnosti Legrand navrhnout nápravná opatření nezbytná pro získání souhlasu Komise se Spojením, irelevantní.

76 Pokud totiž případný protiprávní charakter chování Komise v tomto ohledu může představovat relevantní argumentaci pro účely otázky, zda jím Komise mohla založit mimosmluvní odpovědnost Společenství vůči společnosti Schneider, není dostačující k tomu, aby přiznal rozhodnutí o zahájení důkladného přezkumu charakter aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení.

77 Rovněž je irelevantní tvrzení společnosti Schneider, podle něhož se vzdala vykonání ustanovení o předčasné výpovědi obsaženého ve smlouvě o převodu jen proto, že již věděla, že Komise přijme rozhodnutí, které v praxi zakáže uskutečnění Spojení.

78 Komise se totiž tím, že přijala napadené rozhodnutí, omezila na potvrzení vážných pochybností, které přetrvávaly ohledně slučitelnosti Spojení se společným trhem

a následně na zahájení na základě čl. 6 odst. 1 písm. c), nařízení č. 4064/89 fáze důkladného přezkumu určeného k tomu, aby jí umožnil vyřešit tuto otázku.

- 79 Konečně může být pro úplnost poznamenáno, že rozhodnutí o zahájení formálního přezkumného řízení, přijaté dne 4. prosince 2002, představuje pouhé přípravné opatření, jehož jediným cílem je zahájení postupu určeného k prokázání skutečností, které mají Komisi umožnit v průběhu tohoto řízení vyslovit se formou konečného rozhodnutí ke slučitelnosti Spojení se společným trhem.
- 80 Je pravda, že sporný akt s sebou nese prodloužení odkladu uskutečňování Spojení podle článků 7 a 10 nařízení č. 4064/89, jakož i povinnost společnosti Schneider spolupracovat s Komisí během fáze důkladného přezkumu.
- 81 Nicméně, tyto důsledky, které vyplývají přímo z nařízení č. 4064/89 a jsou přirozeně vyvolané předchozí kontrolou slučitelnosti Spojení zahájenou oznámením tohoto spojení zúčastněnými podniky, nepřekračují účinky, které jsou vlastní procesnímu aktu, a nedotýkají se tak právního postavení společnosti Schneider (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek IBM v. Komise, bod 17 a následující) kromě jejího procesního postavení vyplývajícího z ustanovení nařízení č. 4064/89.

- 82 Není to z důvodu přijetí napadeného aktu, ale z důvodu odkladného účinku, který ustanovení nařízení č. 4064/89 spojují s oznámením, že společnost Schneider byla zbavena, jak sama tvrdí, perspektivy převzetí kontroly nad společností Legrand v požadované lhůtě a že byla konfrontována s tím, že ve vedení společnosti Legrand zůstalo představenstvo, jehož zájmy se odlišovaly od zájmů akcionářů.
- 83 Společnost Schneider tedy nemůže účinně tvrdit, že přijetí napadeného aktu bylo překážkou konkludentního schválení Spojení, které by jinak bylo získáno na základě čl. 10 odst. 6 nařízení č. 4064/89 v souvislosti s uplynutím lhůty, kterou Komise disponovala pro zahájení fáze důkladného přezkumu, dne 5. prosince 2002.
- 84 Z toho vyplývá, že akt ze dne 4. prosince 2002 nemůže být považován za akt nepříznivě zasahující do právního postavení žalobkyně.
- 85 Takový závěr není vyvrácen argumentem žalobkyně, podle kterého je napadený akt přirovnatelný k rozhodnutí zahájit přezkumné řízení v oblasti státních podpor na základě čl. 88 odst. 2 ES.
- 86 Takové rozhodnutí, jestliže kvalifikuje, byť prozatímně, státní opatření v průběhu provádění nové podpory, zatímco je možné, že dotčený členský stát s takovou kvalifikací nebude souhlasit, má za účinek vznik povinnosti k tíži tohoto členského

státu, která nevyplývá automaticky ze smlouvy o ES a vyžaduje změnu jeho chování, což s sebou nese odklad provádění uvedeného opatření (viz rozsudek Španělsko v. Komise, bod 49 výše, body 20 a 24, a rozsudek Itálie v. Komise, bod 49 výše, body 56 až 59).

- ⁸⁷ Naopak napadený akt sám o sobě nenese žádnou povinnost vztahující se ke způsobu chování, která by již nebyla vyvolána oznámením spojení Komisi z iniciativy dotýčných podniků.
- ⁸⁸ Vzhledem k tomu, že důsledky, které má napadený akt pro procesní postavení společnosti Schneider, nejdou nad rámec ustanovení nařízení č. 4064/89, jehož legalitu společnost Schneider nezpochybňuje, nemůže být navíc přijat argument společnosti Schneider vycházející z případné nedostupnosti procesního prostředku proti napadenému aktu.
- ⁸⁹ Soud uvádí, že společnost Schneider mohla v každém případě předložit soudu Společenství žalobu na neplatnost směřující – v případě, že by nepříznivě zasáhlo do jejího právního postavení – proti konečnému rozhodnutí o neslučitelnosti Spojení se společným trhem vycházejícímu z kontrolního řízení ohledně Spojení, pokud by společnost Schneider v průběhu kontrolního řízení již neupustila od Spojení tím, že prodala společnost Legrand konsorciu Wendel/KKR, čímž přiměla Komisi k ukončení řízení, aniž by tato takové konečné rozhodnutí přijala.
- ⁹⁰ Společnost Schneider se tímto sama připravila o možnost incidenčně zpochybnit případnou protiprávnost nyní napadeného aktu na základě žaloby, kterou by

disponovala proti takovému konečnému rozhodnutí, pokud by neupustila od Spojení.

- 91 Žaloba tedy musí být odmítnuta jako nepřijatelná v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí ze dne 4. prosince 2002 o zahájení fáze důkladného přezkumu Spojení.

K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí ze dne 13. prosince 2002 o ukončení kontrolního řízení ohledně Spojení

— Argumenty účastníků řízení

- 92 Podle Komise společnost Schneider nepředložila důkaz, že akt ukončující kontrolní řízení ohledně Spojení, přijatý dne 13. prosince 2002, změnil podstatným způsobem její právní situaci.

- 93 Převod společnosti Legrand společností Schneider měl za účinek nejenom to, že zbavil Komisi povinnosti rozhodnout o slučitelnosti Spojení se společným trhem, ale rovněž učinil přijetí takového rozhodnutí nemožným, ba i pokračování v šetření se stalo bezpředmětným. Skutečným rozhodnutím bylo rozhodnutí společnosti Schneider vzdát se Spojení tím, že převede společnost Legrand. Komise se omezila na vzetí této skutečnosti v úvahu a informování společnosti Schneider o uzavření jejího spisu. Pouhý informační dopis nemůže vyvolat právní účinky, a nemůže být tedy předmětem žaloby na neplatnost (usnesení Soudu ze dne 30. září 1999, UPS Europe v. Komise, T-182/98, Recueil, s. II-2857, bod 44).

⁹⁴ Společnost Schneider, která zdůrazňuje, že nevzala zpět oznámení Spojení, má naopak za to, že akt ukončující řízení může být předmětem žaloby na neplatnost v rozsahu, v němž Komise, která je oprávněna ke zjištění protiprávního jednání a uložení sankce za toto jednání, přijme nevyhnutelně akt vyvolávající právní účinky, když ukončuje šetření, které zahájila na základě stížnosti. „Uklidňující“ dopisy uzavírající spis mohou být předmětem žaloby, protože obsahují rozhodnutí a vyvolávají účinky tím, že ukončují zahájené šetření (usnesení Soudu ze dne 20. března 2001, *Compagnia Portuale Pietro Chiesa v. Komise*, T-59/00, Recueil, s. II-1019, bod 42).

⁹⁵ Společnost Schneider, jelikož nemohla zpochybnit legalitu rozhodnutí o ukončení řízení a v tomto rámci se dovolávat protiprávnosti rozhodnutí o zahájení řízení důkladného přezkumu, byla kromě toho zbavena veškeré soudní ochrany.

— Závěry Soudu

⁹⁶ V důsledku toho, že společnost Schneider převedla společnost Legrand na konsorcium Wendel/KKR, mohlo se mít pouze za to, že od oznámeného Spojení bylo upuštěno a kontrolní řízení ohledně tohoto spojení, které Komise znovu zahájila dne 22. října 2002 v důsledku zrušujících rozsudků, již bylo bezpředmětné, jak Komise uvedla v dopise ze dne 13. prosince 2002 o ukončení řízení.

97 Tímto dopisem se tak Komise omezila na to, že vzala na vědomí zánik předmětu své kontroly a oznámila žalobkyni formální ukončení řízení.

98 Okolnost, že společnost Schneider nevzala formálně zpět původní oznámení Spojení, nemá na tuto analýzu dopad, jelikož skutečnost, že se společnost Schneider vzdala Spojení postačuje k tomu, aby se kontrolní řízení stalo bezpředmětným.

99 Je zbytečné, že se společnost Schneider dovolává výše uvedeného usnesení Compagnia Portuale Pietro Chiesa v. Komise, které bylo vydáno ohledně nepokračování v řízení na základě stížnosti na protiprávní jednání porušující pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže.

100 Dovolávané usnesení a judikatura, kterou cituje v bodech 41 a 42, totiž stanoví, že nepokračování v řízení na základě stížnosti jednotlivce žádajícího Komisi, aby konstatovala porušení pravidel hospodářské soutěže a sankcionovala jej, definitivně určuje stanovisko orgánu na konci přezkumného řízení ohledně této stížnosti. Naopak sporný akt o ukončení řízení neobsahuje žádné stanovisko Komise a omezuje se na vyvození nevyhnutelných důsledků ze skutkových okolností, které činí kontrolní řízení bezpředmětným.

- 101 Proto rozhodnutí ze dne 13. prosince 2002 o ukončení kontrolního řízení nepředstavuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení žalobkyně.
- 102 Z toho vyplývá, že žaloba musí být rovněž odmítnuta jako nepřipustná v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí ze dne 13. prosince 2002 o ukončení kontrolního řízení ohledně Spojení.
- 103 Co se týče právní ochrany požadované společnostmi Schneider proti protiprávnostem, kterých se Komise měla dopustit v průběhu kontrolního řízení zahájeného v důsledku rozsudků Schneider I a Schneider II, může být pro úplnost poznamenáno, že, jak vyplývá z uvedení skutečností předcházejících sporu, žalobkyně už nyní podala žalobu směřující k náhradě škody, kterou údajně utrpěla z důvodu těchto protiprávností.
- 104 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žaloba musí být odmítnuta jako nepřipustná v plném rozsahu

K nákladům řízení

- 105 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch je namístě jí uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá jako nepřipustná.**
- 2) **Žalobkyně ponese vlastní náklady, jakož i náklady řízení vynaložené Komisí.**

V Lucemburku dne 31. ledna 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

H. Legal